

СЕРІЯ: AD FONTES

Михайль СЕМЕНКО

ПАТАГОНІЯ

КАЛЬМІУС

Бібліотека альманаху «Кальміус»

МИХАЙЛЬ
СЕМЕНКО

ПАТАГОНІЯ

Поезії

Кассіопея–Донецьк
2000

ББК 84 (4Укр)–7

С30

Семенко Михайль. Патагонія: Поезії.
С30 / Бібліотека альманаху «Кальміус». –
Донецьк: Кассіопея, 2000. – 52 с.

Михайль Семенко (1892-1937) – поет-футурист, одна з центральних постатей української літератури 1910-1920-х років.

“Патагонія” — це ліричний роман про місто і людину в місті, розказаний самим Семенком, але за допомогою лібрето упорядника.

ББК 84 (4Укр)–7

На обкладинці –
графіка Ігоря Бондаря-Терещенка
початку 1980-х років

© Біла А., упоряд., післямова, 2000

© Бондар-Терещенко І., графіка, 2000

© Соловей О., автор проекту, 2000

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО
1892–1937

ЗАПРОШЕННЯ

Я покажу вам безліч світів —
Оригінальних і капризних.
Я покажу вам безліч шляхів —
Хто хоче мого духа визвать?

Ми приходимо до останнього пункту.
Ми перемогли всі стихії й дощі.
Я відчинив двері замкнуті —
Хто хоче зі мною гулять вночі?

ПАТАГОНІЯ

Я не умру від смерті —
я умру від життя.
Умиратиму — життя буде мерти,
не маятиме стяг.

Я молодим, молодим умру —
бо чи стану коли старим?
Залиш, залиш траурну гру,
розсип похоронні рими.

Я умру, умру в Патагонії дикій,
бо належу огню й землі.
Рідні мої — я не чутиму ваших криків,
я — нічий, поет світових слів.

Я умру в хвилю, коли природа стихне,
чекаючи на останню Горобину Ніч.
Я умру в павзу, коли серце стисне
моя молодість, і життя, і січа.

30 — VI.1917. Владивосток

МІСТО

Вдихаю я тонку отруту
Садів гамірливо-бензинних.
Люблю розпачливість забуту
Незнайомої Зіни,
ажурний капелюх незнайомої Зіни.
З шостого поверху дивлюсь на стіни —
В надвечірній час, коли дими мережчаті.
Люблю міста мініатюрні сонатини,
Без свідків за орхідеями стежачи.

ДУЖЕ ЩИРА ПОЕЗІЙКА

Взагалі чого я сюди прибув у Київ?
Місто досить нудне
весною смердять акації
улицями ходить гидко
і не знаєш чи це ти в парк попав
чи десь в селі між чумаків.
Мені не місце тут
я почуваю що зупинивсь
далі ні на йоту не посуваюсь
через два роки вниз піду.
Обстановка мене огрублює
товариство викликає гримаси.
Тікати звідси!
Тікати з Києва!
До живих людей бігти
тонких інтелігентних
що живуть сьогодні
дихають сьогодні
сьогоднішні
нерви рвуть.

Немає нічого більш прекрасного
як сьогоднішній день —
я не дожену його тут —
кожного дня застаюсь ззаду
тут, між своїми.
Геть родичів — у серці моєму
місця немає рідному всьому —
рідним жити буду після 40 літ.
Геть усе що спиняє мене
що шкодить моєму бігові
що душу мою еластичну старить!
Лагідність тягне мене під рельси
благополучіє мене вбиває.
Не хочу слави тут,
між своїми, де за мішок
сміття та козацького вуса славу дадуть.
Що мені за діло до Києва та родичів
коли про Семенка мусять марсіани знать?

23 — V. 1914. Київ

* * *

Крила білі, загострені льотно —
Крила смілі душі-Розалінди —
Оескізені знов безтурботно
Перед острахом Сцілли й Харібди.
Крила м'якості снів оксамитних,
Крила казок осніжених Сканди, —
Скільки згибів на схилах блакитних,
Які блисні ажурні гірлянди.

ДВОНОГИЙ ЗВІР

Облуплені стіни з червоними віконницями.
Тротуар, похилений до канавки.
Запнуті газом, красуні синіють спідницями
Перед дверима галантерейної лавки.
Ліхтарі освітлюють блискучі плями.
Полинялість витріщила сполоханий зір.
В глузу ніч, виринувши з ями,
Прочвалав двоногий звір.

СІМ

Понеділок
Вівторок
Середа
Четвер
П'ятниця
Субота
Неділя

2 — XII. 1922. Київ

МІСТО

Блимно і крапно
блиск лініями
тремтіння фігурами
сунуть
лізуть
повзуть
пересовуються
симетричність
німих пересовувань
обганяннями
міняться рухах
безшумними серіями
міняться силуетами
таємничими вогниками
вирізують окреслами
вигнутими тіннями
засліплюються рисами
диференційована геометрія
химерних кутів і будов.

1918. Київ

ВЕСНА

Улиця сліпила у вікна вриваючими погрозами
В кав'ярні тіні блимали пересовувалися м'яко.
Одвідувачі за оскатертинними столиками
 кокетують недбалими позами
Панночки нудьгували і в душах було цвячко.

Хотілось пива і свіжого повітря.
Хотілось щоб з рельсів зійшов трамвай.
Вривались іноді подихи вітра.
Був май.

27. V. 1918. Київ

НЕ ЛІЗЬ

Зривалось полум'я від доторків копитних
Об камінь в темряві залізних ніг
І скільки звуків сміливих і недопитних
За мною гналося за тихий ріг.

Всміхались постаті ворожо розпливаючись
Чиєсь обличчя матове диткнулось серця сліз
І двірник мовчазний дорогу замітаючи
Мовив полинялій жінчині: не лізь.

28. V. 1918. Київ

ВІРШ

фффф
дмухало пирхало
шшшш
шипіло шумно за машиною
брудосніг
— тумані
сани — сани
колисали хрусти
м'якшили сичанням
злилися постатьно
силь
ветки
м'які кокетки
блискними поглядами
кхе кхе кхе
! Ви.

КАФЕ

Скільки облич електричним сіянням
оплямлених
Скільки відблисків в зеркалах.
Скільки рисок і виразів гостро випнутих
або зламлених
і де ж міститься безпретензійний жах?
І хто зрозуміє красу
незграйного людського гомону
і хто зупинить свій зір на маленькій
детальці?
Легко грається промінь на склі.
Соломинка встроплена.

АСФАЛЬТ

Спека не можна дихать
давить горло асфальт
все те ж стареньке лихо
охрип мій альт
і я загубив упевненість
я загубив ґрунт
омагазинив свою зверненість
і попрохав фініків фунт.

19 — III. 1914. Київ

ЕКСПРЕСОВІТЕР

З експресовітром я товаришую.
Він вільний і зі мною бачиться завжди.
Слова безсловесні — заклику, чую,
Вони проймають, щоб мою душу взнав ти.

А ще краще в обіймах тихої пільми.
Тоді бринять лиш найдальші струни.
За поворотом зникають відьми.
Буруни.

5. I. 1914. Київ, Батиєва гора

МІСТО

Осте сте
бі бо
бу
візники — люди
трамваї — люди
автомобілібілі
бігорух рухобіги
рухливобіги
berseur кару*
селі
елі
лілі
пути велетні
димуг сталь
палять
пах
пахка
пахитоска
дим синій
чорний ди
м

пускають
БЕНЗИН
чаду жить
чаду благать
кохать кахикать
життедать
життерух
життебе
нзин
авто
трам.

23 — V. 1914. Київ

КОНДУКТОР

Багнеться бути
кондуктором на товаровому потязі
в похмуру ніч
темну ніч
осінню дощову
сидіти на тормозі
у кожусі
зігнувшись і скупчившись
дивитись у прірву рухливу.
Про дні що минули
що в серці zostалися
ясними плямами
про образи згадні
заснули у грудях навіки
навіки
мріять
мріять
вдивляючись в сутінь.

3 — X. 1916. Владивосток

РЕПЛІКА

Хочеться казки. Хочеться тиші.
Галаси, сурми виснажили мозок.
Серце — серце моє ледве дише,
Ніби йому дали 100 різок.

Хочеться далі. Ну хоч в Австралію.
Виберу на мапі найсамотніший острів.
Перекину з собою віків вакханалію
І мої поезії гострі.

Червоні плями на зеленому фоні.
Чую, бути мені цікавим епіком!
...Нащо, нащо схопили ви на грамофоні
Мою безумну репліку?..

7. IV. 1917

МІСТИЧНА МАГІСТРАЛЬ

Я жду коли вечір своє діло зробить
коли рекламно охопить місто профанація
коли засвітяться вогні і згасне небо
і замигтить в очах святкова ілюмінація

я жду хвилі коли шляхи зійдуться
перетинуться паралелі і збіжаться спіралі
всі шляхи і напрями уже давно рвуться
всі шляхи сходяться до містичної магістралі.

2 — VI. 1918. Київ

МІСТО

Сонце освітлювало червоні дахи
Бліднули і роз'ясовувались несподівані птахи

Правильним рухом котилися візники
І вблискували розтягально трамвайні низки

Юрми метушилися повні уличних мук
І були такі приязні доторки рук

Галаси розтинались безпрограмно
й безпланно
Сріблились в повітрі неживі птахи
аеропланно

Місто корчилось в жаданні бетонних поем
Із кондитерських пахло кремом

І розводив руками несиметрично футурист
Із мотоциклів одвалювався свист

Відходить від пристані пляжний катер
Відчиняється електричний театр.

23. VII. 1918. Київ

УЛИЦІ

Улиці залюднені, трамваї стрійні,
З очей таємних шовкові нитки
Снуються в душу, де плями мрійні,
Де тепло гріють зустрічні думки.

Лоскоче груди пропелер шумний,
У серці свято, мов смілий скарб
Злетів самотно-близький, безстумний,
Розцвівсь довкола у безліч фарб.

Не розімкну я прозорий ланцюг,
Не одділю я фатальних думок —
Бо так багато на сонці вранці
Зустрічно-злотних таємних ниток.

ТРОТУАР

Сполучився в рухові візник
з дзвінким трамваем.
Розтанув в небі блакитний стек
зламавшись об брилянтові мрії.

Розриваються в струнних садах
ляскають фіолетові огнепали.
Під каштанами незримий сміх
а каштани вже спали.

Павутинивсь освітлений дріт
перспективно по стрійній улиці
одчинився матовий грот
і вийшов дідусь без палиці.

Пошкутьгала пудрована проституція
самотно рояль виліз на тротуар.
З фотографічної вітрини зійшла
панна Люція
і чийсь пес біля ліхтаря вмер.

24. VI. 1918. Київ.

БУДИНКИ

Будинки просвічують наскрізь
осіннім вечором
вібрують мереживом фіранок
холонуть розкиданими шухлядками
світять захованим життям.

16. IX. 1918. Київ

З ПОТЯГУ

Зникли вигуки і дими хмурні,
Я під захистом колихань.
Були хмари роздільнені і зовсім не страшні,
Ліс гудів мільйонами запитань.
Веселий бог всміхавсь безжурно,
Відхилився порт'єрно небосхил.
Потяг хрипів і коптив обурено,
І був світ повний золотих крил.
І коли підходив до димарів туманних —
Червоний балаган знеможливо погасав
Вечір розкидався плямами,
повними блисків спанних,
тисячами баговинь до землі звисав.
І була кинута остання пляма.
І розповзлась блуканно безмежна тінь.
Увесь світ видався як жорстока яма,
І просунув хтось обережно блискуче
кружало і наказав: глянь.

15. VII. 1918. Київ

МІСТО

Зойкно вилітали гамори несмілі
З кутів невідомих на злякану юрму.
З шумом пробігали з-за рогу автомобілі
На вулицю сліпучу глумливу і німу.

Блимні смолоскипи стриміли в темне небо
Вітрини витріщали переляканий зір.
Було так багато руху
і самотно плакатив без потреби
З ілюмінованого театру
окінематографований Шекспір.

26. V. 1918. Київ

РОБЕРТ

Я люблю проходить повз аптеку
в знеможений вечір
вслухатися в сурдинову музику
і нюхати аромат гострих спецій.

Саме проти — фіолетовий ілюзіон —
там приймають електричну ванну.
Ні — та тут цікаво. Замішання. Полісмен.
Принесли зомлілу панну.

Вулиця пишається підфарбованими краями
і на що-рози неіснуючий мольберт.
А! Ось ввходить в зеркальну аптеку
за іноземцевськими каплями
з безвідрадною фізіономією Роберт.

11. VI. 1918. Київ

* * *

Вай тра
рам та
трам
йав ав
вав
трам там
рам ай
трам вай
авраам.

21. V. 1914. Київ

* * *

СТЕ КЛЮ ВЛЮ ПЛЮ
СКЮЮ
УЮ
Ю

5. IV. 1914. Київ

МІСТО

Вечір подошовий вдаряючи
холодними краплями
Запродавав ночі непритомну душу
Панна рухалася повільно
в невідомому напрямі
Граціозно підоперши офіцерську тушу
Підплигуючи чадом метнулася бензинова
машина
Геній нестримну душу в міцну сталь запріг
Я чув як вибухнула тріснута шина
Коли повернув за оліхтарений ріг
Мене заспокоїв трепет у вікні мотора
Блимала фільма в електричній стіні
Буде це завтра і було це вчора
Подвоював сенсаційну драму кіно скрипник
на верескливій струні
Вабив Хрещатик розмальованими кралами
Саме наспів на улицах
слушно-стриманий час
Вечір вдаряє по серцю
міцними холодними краплями
Сум збожеволів і втихомирено погас.

28. VII. 1918. Київ

В КАФЕ

Два столики на кривих шклянках
кави не більше двох —
стьобнули ледве живого,
щоб не думав про дах
і льох.

Я тут без інструментів —
легко кишені тримать вікні —
і папіроси 25 штук “Рента”
і сумно сумно мені.

18 — II. 1920. Київ

БІЛІ СТОЛИКИ

Панно. Я у вас прошу пляшку пива.
У мене пересохло в горлі.
Будь ласка,
не дивіться на мене так пестливо —
В мені щось умерло.

Столики білі. Білі столики білі.
Панно, ви взагалі уходьте.
Мчуть повз вікна — чуть — автомобілі.
У мене гірко в роті.

11. V. 1918. Київ

ВІРШ

Безумить грюками
розривається метал
скрипить ріже сталь
брязкотах руйнуї
верескливість машинить
лоскіт авто
співають шини
сиренить зойкність
похапливить тупотіння
незримлять крила
тріпоті
гамір залізних експериментів.

1918. Київ

ЗАМІШАННЯ В МІСТІ

Мене ваблять снігові хребти,
я відходжу від сірих стін.
Зостаються, запрошуються хрести,
в місті передзвін.

Загули дзвони, загули шуми,
зойкнула мерехтяча вулиця безнадійністю
сирен.

І загупали удари серед божевільної стуми,
і метнулися натовпи від зловісних гангрен.

Падають вивіски, вітрини дзвенять
і сипляться,
тротуари хрустять і скаржаться від
натовпених ніг.

Зодяги труться, м'ясо топчеться, жінчини
верещать і плутаються —
телеграфні стовпи гнуться, розхилився
камінний ріг.

27 — IX. 1918. Київ

ДНІ

Метушаться улиці поранені,
Колишуться тротуари.
Пролетіли над містом примари,
Залишилися вітрини драні.
Понабігали хлопчаки з ірисками —
Сірники — цигарки — газети.
Не пишаються магазини вивісками,
Не білють веранди наметами.
Позбивали брук грізні коні,
Святкує сірий день на улиці в юрмі.
Ворушаться клунки на хорому пероні
І вечір виплакати не міг.

1-2. I. 1920. Київ

СУЧАСНИК

Минулися — як сон — дні
Залишилися згадки сумні.
Силуети — тіні — блиски — як голкою...
Фокстрер'ер і дама з парасолькою.

І заснути — і проснуться б знов завтра
При нових, невиданих огнях.
Хай погасне уже зайва ватра,
Хай запалиться вогнем дня.

Екіпажі, і сади, і зойки міста —
Як сумирний — і ще рідний сон.
Не горіти б мені зором утопіста,
А дивитись, а вслухатись тон у тон.

5. VI. 1920. Харків

40 КРБ.

Після пожегів
місто в кістяках чорних
сподівається, що хтось пригорне,
збудує біломармну браму
і ясний храм.

І риються баби у попелі —
40 крб. хунт картоплі!
Горить місто ночами
і в загравах храм.

І чи скоро, чи довго ще
масло буде коров'яче
сіпне за піджак ззаду
сам не радий.

20. II. 1920. Київ

НЕП

Неп
поруділим прапором
тріпотить
і з льоху вихоплюється з плачем
і квилить захльбуючись
осіннім дощем
в струмені мокрого тротуару
І над входом кавказька душа
зі зброєю пече шашлик
молодий чоловік
а навіщо ж становиться
біля золотих воріт
а він гріт —
а де ж городовик?
А ліхтар горить
а під ліхтарем картина висить
а на картині намальовано
як кавказька душа
пече шашлик
харроший шашлик.

3. X. 1922. Київ

ДУРА

Восени почуваш
що можеш всяко думати
і коли ти не
дурень
то
не стісняйся в деяких галузях
кожний твій неясний рух
натякає на майбутнє —
потім
розберуться.
Коли ти не такий
то не виходь на вулицю
бо на вулиці
обітругь
Чого штовхається — дура?
Так по тротуарі ходить іноді сила народу
і думка восени
дуже щиро працює
і в грудях
у такт:
яка насолода вмирати
якби тебе розстріляв петлюра!

3. X. 1922.

ОСІНЬ

Осінь і осінь
і ще раз осінь
і жовте листя змітає в сквері сторож
і з люльки струїть синій димок
а вранці туман
ніби сірі гуси вкрили місто
кра кра
осінь стара карга
але ви
але ви — люди —
що за чорт — серця пообмотували
ганчірками
служниці панни й дами
стоп
дайте пожалуста прикурить.

3. X. 1922. Київ.

МІСТО

Місто мокре — люблю — надвечір
ліхтарні плями — люблю — на бруку
над будинками схиленостомлені плечі
простягають до площі сухорляві руки.

Місто вітринами цоканням гудом
розсипаним натовпом на тротуарах
розгублені роз'єднані самотні люди
в тумані розтала пара.

11 — III. 1921. Рига

ПРИМІТКИ

Вірші Михайля Семенка публікуються за виданнями:

Семенко М. Поезії / Упоряд.: Є.Г.Адельгейм. — К., 1985.

Український футуризм. Вибрані сторінки / Укладання і коментарі: М.Сулима. — Ніредьгаза, 1996.

Зі збірки **“Держання”** (1914 р.): “Експресовітер”, “Асфальт”.

Зі збірки **“П'єро кохає”** (1918 р.): “Кондуктор”, “Репліка”.

З циклу **“Біла студія”** (1918 р.): “Місто” (“Вдиhaю я тонку отруту...”), “Крила білі, загострені льотно...”, “Двоногий звір”.

Зі збірки **“П'єро мертвопетлює”** (1919 р.): “Вірш” (“фф...”), “Кафе”, “Місто” (“Блимно і крапно...”), “Улиці”, “Запрошення”.

Зі збірки **“BLOC — NOTES”** (1919 р.): “Неліз”, “Містична магістраль”, “Тротуар”, “Будинки”, “З потягу”, “Місто” (“Сонце освітлювало червоні дахи...”), “Місто” (“Вечір подошовий вдаряючи холодними краплями...”), “Білі столики”, “Замішання в місті”.

З циклу **“В революцію”** (1919 — 1921 рр.): “Сучасник”, “Дні”, “40 КРБ.”

З циклу **“Зок”** (1921 р.): “Місто” (“Місто мокре — люблю — надвечір...”)

З поезій 1922 — 1928 рр.: “НЕП”, “Дура”, “Осінь”.

ПІСЛЯМОВА

Його життя було блискавичним, насиченим і гострим, як звивистий шлях авіатора у мертвій петлі. Перманентний рух, життєве ствердження — і водночас вразлива, лілейна душа.

Його життя може бути самостійним предметом роздумів психологів і культурологів, не раз надихатиме поетів на творчість, — так, як образ святої кармелітки Терези надихав Семенка на ліричні інтроспекції (настільки не подібні до вибухово-авангардних віршів).

Поезія Михайля Семенка багаторельєфна у всіх відношеннях: тематичному, жанровому, образному і графічному. Заголення ран і самоспалення, розпросторення і жертвний екстаз, вершини і глибини емоцій, між якими — прірва мук, балансування

між грою і відвертістю, — все це ставить перешкоди у сприйманні. Навіть перед читачем, знайомим з химерною душею бароко і обізнаним з футуристичними експериментаторствами, вибриками і ляпасами доброму смакові, та безжальністю лівого експресіонізму. Пороги у сприйманні ростуть з кожною поезією вже раритетної збірки вибраного М. Семенка (К., 1990). Але читача не полишає відчуття органічності цієї вибухової кровосуміші, в якій мешкає гаряче і, сказати б, нетліюче серце смутного, грайливого, чуйно-іронічного, плаксиво-стомленого, безжурно-оптимістичного Семенка.

Спроба окреслити головні ряди образів і силові поля емоцій поезії М. Семенка неминуче завершується свідомим прагненням звизити тематичний обрій досліджуваного матеріалу. Власне, як результат такого прагнення постає збірка вибраних поезій М. Семенка, котру читач тримає в руках. Головним принципом добору віршів виступає жанровий: об'єднати під однією обкладинкою найбільш яскраву урбаністику поета не за хронологією, а в порядку тематично-

го розгортання (враховуючи часопросторові координати міста і зміни емоційного тону автора). “Патагонія” — це ліричний роман про місто і людину в місті, розказаний самим Семенком, але за допомогою лібрето упорядника.

Започаткована М.Семенком тема міста тривка і дотепер в українській поезії. Бо місто — це ключ до пізнання глибинної суті НАС, у змінності фактур, пристосованості й згрубілості, плинності й тлінності. Попри ексцентричність з домішкою оптимізму М.Семенко постає в цій темі спраглим екзистенціалістом з постійною спробою зафіксувати відчуття руху і — вмиє, у незастиглості форм — розріз свого “я”.

Патагонія — це аморфний і дисгармонійний простір рухливої урбаніки, речей, звуків, доторків, запаху, емоцій, думок, конвульсій. Місто як даність — від щоденного вжитку і побутового самопоїдання до дражливого відчуття крізь полуду нарцисизму свого часу, кожного прожитого дня і сучасності загалом, до відчуття своїми порами крихкості повноти існуючого.

Патагонія (як Азія і Полінезія у поеції Семенка) — не замилювання екзотикою, але символ дикої і гарячої свободи, розкутості, звільнення життєвої енергії. Водночас це емоційний концепт самого поета, дух якого належить лише “огню й землі”.

Анна Біла

ЗМІСТ

Запрошення	5	Місто (<i>Зойкну вилітали..</i>)	30
Патагонія	6	Роберт	31
Місто (<i>Вдихаю я тонку отруту..</i>)	7	Вайтра	32
Дуже щира поезійка	8	Стекловоплого	32
Крила білі, загострені льотно..	10	Місто (<i>Вечір подоцювий..</i>)	33
Двоногий звір	11	Вкафе	34
Сім	12	Білі столики	35
Місто (<i>Блимно і кратно..</i>)	13	Вірш (<i>Безумить грюками..</i>)	36
Весна	14	Замішання в місті	37
Не лізь	15	Дні	38
Вірш (<i>фффф..</i>)	16	Сучасник	39
Кафе	17	40КРБ	40
Асфальт	18	НЕП	41
Експресовітер	19	Дура	42
Місто (<i>Осте сте..</i>)	20	Осінь	43
Кондуктор	22	Місто (<i>Місто мокре..</i>)	44
Репліка	23	Примітки	45
Містична магістраль	24	Післямова	46
Місто (<i>Сонце освітлювало..</i>)	25		
Улиці	26		
Тротуар	27		
Будинки	28		
З потягу	29		

Літературно-художнє видання
Бібліотека альманаху «Кальміус»

Серія: Ad Fontes

Випуск 1

Михайль Семенко
ПАТАГОНІЯ
Поезії

Упорядкування –
Анна Біла

Підготовка до друку –
Олег Соловей

Верстка –
Веніамін Білявський

Підписано до друку 20.01.2000.

Формат 84x108 ¹/₆₄.

Папір Моргра. Друк різнографія. Гарнітура

GaramondСТТ.

Видавництво "КАССІОПЕЯ"
83055, м.Донецьк,
вул. Челюскінців 151, оф.411
Тел.(0622) 93-67-18, 910-954

Патагонія — це аморфний і дисгармонійний простір рухливої урбаніки, речей, звуків, доторків, запаху, емоцій, думок, конвульсій. Місто як даність — від щоденного вжитку і побутового самопоїдання до draжливого відчуття крізь полуду нарцисизму свого часу, кожного прожитого дня і сучасності загалом, до відчуття своїми порами крихкості повноти існуючого.

Патагонія (як Азія і Полінезія у поетиці Семенка) — не замилювання екзотикою, але символ дикої і гарячої свободи, розкутості, звільнення життєвої енергії. Водночас це емоційний концепт самого поета, дух якого належить лише “огню й землі”.

Анна Біла